

**Ioannis De Lvgo Hispalensis, Societatis Iesv, S. R. E. Tit.
S. Balbinæ Presbyteri Cardinalis, Dispvtationes
Scholasticæ, Et Morales De Virtvte Fidei Divinæ**

Lugo, Juan de

Lugduni, 1656

IV. De aliis pœnis spiritualibus hæreticorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-81031](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-81031)

modo adire eum, cui absolutio reseruatur: de hoc tamen dixi satis disputatione 20. de Pœnit. sect. 10. numer. 218. & sequentibus, & videlicet posset Hurtado in præsentis dicta disputatione 84. sect. 9. §. 169. & sequentibus.

117 Hæc omnia dicta sunt de facultate absoluendi directè ab hæresi. Potest tamen queri, an aliquando pœnitens non habens Confessarium, vel alium a quo directè possit absoluere ab hæresi, vel posse absoluere ab excommunicatione ob hæresim contracta, & ab hæresi, vel aliunde indigens confessione sacramentali propter necessitatem recipiendi Eucharistiam vel ob confessionem, possit tunc confiteri sacerdoti approbato qui cum possit directè absoluere ab aliis peccatis, & indirectè à peccato hæresis, non tamen ab excommunicatione ob hæresim contracta. De quo agit Hurtado in præsentis dicta disputatione 84. sect. 7. subsect. 3. per totam. Ego autem egi de eodem punto disputatione 14. de Euch. sect. 5. per totam, & præsentis à n. 99. & ex ibi dictis constat posse etiam in peccato hæresis eum casum occurrere; vbi etiam dictum est: quid tunc pœnitens agere debeat, & an sit obligatio confidendi sacerdoti inferiori peccatum etiam illud reseruatum, à quo ipse non potest directè absoluere, & alia, quæ circa hoc punctum desiderari possent.

SECTIO IV.

De aliis pœnis spiritualibus hæreticorum.

118 **A**liæ assignari solent hæreticorum pœna spiritualis, de quibus nunc breuiter agendum. Prima esse potest, ne possit in loco sacro sepeliri quam pœnam primo loco ponit Castro Palao 1. tom. tract. 4. disputatione 4. punct. 4. num. 1. & colligit ex cap. quicunque, de hæreticis in sexto vbi glossa idem docet, & Farinacius de hæresi, 9. 192. toto §. 3. à num. 38. qui aduerunt hoc intelligi de eo, qui ita notoriter hæreticus obiit, vt nulla possit tergiueratione celari: hunc enim qui præsumperit in loco sacro sepelire, eo ipso manet excommunicatus. De illo tamen textu & de hac prohibitione an sit intelligenda de omnibus hæreticis, diximus supra disputatione 14. sectione 4. §. 5. dub. 5. & disputatione 20. de Eucharistia sect. 2. num. 56.

119 Secunda pœna assignari solet irregularitas, quam non solum incurunt hæretici ex infideliis, quæ oritur ex notoritate criminis gravissimi, quæ communis est aliis criminibus generantibus infamiam, & non haber locum nisi in publicis, & notoriis; sed peculari etiam titulo ratione hæretici, quæ ipso facto redditum hæreticum irregulariter. Quare sententia satis communis, & probabilissima docet, quemlibet hæreticum exterritum etiam occultum esse ipso facte irregulariter. Ita pluribus citatis Sanchez lib. 2. in Decalog. capit. 25. numer. 2. & alijs plures, quos afferit, & sequitur Suarez in præsentis disputatione 21. sect. 5. num. 1. & disputatione 43. de censuris sect. 1. Castro Palao dicto punct. 4. num. 2. Filiiucius, Coninch, & Bonacina apud Dianam 1. parte tract. de Bulla Cruciatæ resolut. 1. 14. Rodericus, Vgolini, Farinacius, Reginaldus, quos afferit & sequitur idem Diana 2. pars. tract. 1. miscell. resolut. 24.

Alij tamen non contemendi doctores ponunt hæreticum occultum non esse irregulariter, nam textus omnes de notorio solum loqui videntur. Hanc sententiam probabilem esse dicunt. Henriquez Eman. Sa. Sayrus, & Aulia apud Sanchez, vbi supra num. 1. qui num. 18. facetur hanc irregularitatem esse valde dubium. Vnde probabile & Reginaldus in præs. tom. 2. lib. 3. o. tract. 2. cap. 15. numer. 183. & Diana 1. pars. vbi supra dicta resolut. 114. qui alios auctores addit. 1. pars. vbi supra dicta resolut. 24. & 4. pars. tract. 2. de irregularitate, resolut. 46. Et denique hanc sententiam, vt veriore amplectetur Hurtado in præsentis disputatione 1. §. 10. & mihi etiam probabilem videtur; omnia enim quæ pro contraria afferuntur, probabilem habent solutionem, & non sunt multiplicanda irregularitatem, vbi clara non constat.

Afferri solent ad eam irregularitatem probandum aliqua antiqua decretal, ex Gregorio Magno in c. nos confuetudinem, dist. 12. & ex 7. Synodo in cap. convenientibus 1. q. 7. & ex Leone Papa in cap. saluterrimum; eadem causa, & quælibet, sed recte ea decreta non satis id probant: nam in primis ex iis constat potius ab antiquo id obseratum, vt clerici, sacerdotes, & Episcopi ab hæreti reuertentes, in suo saltu gradu benignè recipiarentur, & retinerentur, non tamen ad altiorem ascenderent; non erant ergo irregulariter; nam irregulariter non potest exercere ordinem aenea septem. Deinde in iis omnibus sermo erat de hæreticis notorioris, de quibus Praelati dubitabant, an eos possent, aut deberent in suorum graduum ministerio relinqueret. Vnde considerandum etiam est, ea decretal non tam regulam, & legem tradere ipsius hæreticis convertit, quid ipsi agere debeant, quam Praelatis, quomodo erga eos debent gerere: sunt ergo leges, quas obseruare debent Praelati, quando eos Ecclesia reconciliant, non tamen videntur leges, quas ipsi debent in seipsis exsequi, quando secreti, & in foro conscientiae Ecclesia reconciliantur. Afferri etiam solet ex Innocentio III. in cap. Inter sollicitudines de purgat. canon. vbi laudatur Archiepiscopus, quod Decanum de hæreti suscepit suspenditur à beneficio, & statuitur, quod si in purgatione defecit omnino priuatur. Sed tamen ipse Suarez dicta disputatione 43. de censur. sect. 1. num. 3. facetur, ibi non agi aperte de irregularitatibus, & crimen illud fuisse cum infamia publica. Nec magis virget, quod alij afferunt ex Alexander IV. in cap. Quicunque s. hæretici de hæreti. 6. vbi præcipitur, ne hæretici, aut illorum filii, factores, & receptaciles, admittantur ad vnum beneficium, vel officium publicum. Inde tamen non potest colligi irregularitas, cum non prohibeatur vñus ordinum: nec etiam de hæretico occulto: alioquin filius illius, qui semel solus in cubiculo peccauit contra fidem, esset irregularis, quod nemo dicit.

Magis posse vrgere Breue quoddam Clementis VII. (non Clementis VIII. vt per etioretum citatur apud Suarez vbi supra numer. 2. & num. 8.) quod incipit: Cum sciat, & refertur apud Pennam in fine directorij inquisit. Vbi Pontifex concedit inquisitoribus facultatem dispensandi in irregularitate cum hæreticis occultis: supponit ergo, hæreticos etiam occultos esse irregulares. Respondetur tamen in primis aliquos

aliquos putare non adstringi concessionem illam ad haereticos omnino occultos, sed extepdi ad eos, qui non sunt iudicitaliter inquisiti, sed folium extra iudicitaliter comparantes, quod indicare videntur verba illa concessionis: *Vobis enim, ac Vicariis prefatis extra iudicitaliter Lutheranos occultos, & non inquisitos per ordinarium, sine alios indices, &c.* Nam Lutherani non solent appellari, qui semel in cubiculo haeresim internam sanguino aliquo externo expresserunt, sed qui sectam illam profidentur, qui occulti dicuntur quod forum iudiciale: ita Hurtado vbi supra, §. 7. Sed quid quid de hoc sit, responderi potest stante opinione contraria probabili, & satis communis, prudenter peti potuisse facultatem a Pontifice ad dispensandum cum hereticis occultis, quos communis satis doctorum sententia iudicatis esse irregulares.

123 Hinc oritur dubium, quæ notorietas requiriatur ad hanc irregularitatem, an sufficiat notorietas facti, an verò requiratur notorietas per iudicis sententiam. Respondeatur de notorietis ad minus notorietate quilibet etiam facti loqui de cœta supra citata: & ita faretur Hurtado vbi supra, §. 8. & confuetudo ac praxis id satis declaravit: ij enim omnes dispensatione indigent, Quæ etiam praxis, & vñus declarant hanc irregularitatem non esse sicut illam, quæ præcise ex infamia facti oritur, qua ablata infamia eo ipso absque alia dispensatione cessar: nam hæreticus semel notorius manet irregularis, donec dispenseatur: quod fieri potuit, partim quia quantumcumque emendetur, semper manet illa macula hæretis præterita, qua illum reddit minus aptum ad dignitates, & munera Ecclesiastica: partim quia potuit satis condigne hac pœna imponi hæretico notorio, vt fideles magis ab eo crimen terrentur: non sic autem expediebat fortassis hæreticos omnino occulitos eadem pœna punire, ne cogentur suam hæresim secretam, quam secreta etiam pœnitentia expiaverunt, manifestare, quod illis difficultum esset, propter infamiam, quam incurrit apud Catholicos, & propter alia inconvenientia.

124 Consequenter queri solet, quis possit in hac
Quis possit in irregularitate dispensare; Ceterum est posse sum-
hac irregula-
ritate dispensare.
mum Pontificem. Dubium est ergo primò, de
Episcopo: & distinguendum est de haeretico no-
torio, & de occulto. Nam si occultus contrahit
irregularitatem, & indiger dispensatione, videtur
hac facultas concessa Episcopis in Tridentine
sessi. 24. cap. 6. de reformatione, vbi generaliter illis
datu*s* facultas dispensandi in omni irregularitate
proueniente ex delicto occulto, excepto ho-
micio voluntario. Aliqui tamen volunt exceptio-
tam etiam intelligi implicitè haeretim, propter
regulam communem, quod in conceptione alio-
rum casuum non intelligitur haeretis, nisi exprim-
atur. Ita Maiolus apud Sanchez dicit cap. 25.
num. 15. Suarez verò dicitur, sibi. 1. num. 7. putat la-
tis exprimi ibi haeretim; cum paulò post explicetur
absolutionem etiam ab haereti occulta Epis-
copo committi, cum certis limitationibus, cum
quibus dispensatio etiam in irregularitate censem-
tur concessa: id enim significant verba illa genera-
lia *idem*, & in haeretis criminē, &c. quæ ad om-
nia præcedentia referri videntur. Sed tamen Sanchez
nr. 16. meritò putat verba illa solum referri
ad absolutionem, de qua proximè actum fuerat.

Addit tamen in generali concessione dispensandi in irregularitate ex delicto occulto comprehensam fuisse etiam irregularitatem ex haeresi, que ideo absque iis limitationibus, cum quibus postea conceditur absolutione. Nam licet in concessione facultatis ad absoluendum non intelligatur haeresis, nisi exprimatur; id tamen non procedit in facultate ad dispensandum: nam strictius est referuari haeresis quoad absolutionem, quam quoad dispensationem: sicut est contra difficulter est dispensatio irregularitatis homicidij voluntarij, quam absolutione ab eo peccato, a quo omnes confessari absoluere possunt de fute communis, nisi Episcopus id sibi reseruerit; dispensare tamen nemo potest nisi solus Papa, qui ratificare dispensat. Differentia autem oritur ex diuersitate horum peccatorum, quia diuersas exigunt medi-canditiones: quare eandem sententiam tenent Hurtado *vbi supra* §. 13. qui alios afferit; item Fatinacius de haeresi, quæst. 19. 2. num. 79. Castro Palao dicto punto 4. num. 3. qui idem dicunt, etiam si facultas ibi data ad absoluendum ablata hodie sit per Bullam Cœnæ: nam solata facultate ad absoluendum, non afferunt illa alia ad dispensandum, & Bulla Cœnæ nihil dicit de facultatibus ad dispensandum, sed solam de facultatibus ad absoluendum ab illis casibus; quod mihi etiam satis probable videtur, & pro ea sententia quam ipse etiam sequitur, plures afferunt Diana 2. part. tract. 1. miscellan. refolut. 2. 4.

Opponit tamen sibi Sanchez *vbi suprā n. 17.* argumentum, quod dicit esse fatis difficile, ex cap. *Cum illorum*, de sentent, excom. *vbi generaliter* dicitur, Episcopum non posse dispensare in iis casibus, in quibus non potest absoluere, quia ablati facultate ad minus, qualis est facultas ad absoluendum, auferuntur facultas ad maius, qualis est ad dispensandum. Vnde illam regulam inferunt glossa, Abbas, Felinus, & alij ibi quod qui absoluere non potest, neque etiam dispensare. Quod argumentum tanti ponderis est apud Suarez *vbi suprā num. 7.* ut propter illud fateatur reuocata per Bullam Cœnæ facultate Episcopi ad absoluendum ab hæresi, intelligi reuocatam facultatem dispensandi in irregularitate ex hæresi occulta.

Sed tamen Fillicius *tom. 1. tractat. 20. cap. 9.*
num. 246. dicit in illo *textu* supponi potius, ma-
ius quid esse possit absoluere, quam posse dispen-
sare, atque ex eo quod Ep. *Mcopus* in *casu ibi ad-*
dueto non poterat dispensare, inferre *Pontificem*,
quod neque possit absoluere: quem *sensum* dicit
confite legenti, & obseruandum esse contra
*glossam, & alios, qui corrumpt *textum*.* *Quam*
explicationem laudat, & approbat Diana 2. part.
tract. 1. miscell. resol. 14. *Quam* tamen negare
non possum esse singulararem, & contra commu-
nem interpretum *sensum*: quare oportet verba
illius *textus* in medium proferte, ut *eam* exami-
nemus.

Casus itaque ibi propositus erat, quid agendum sit cum iis, qui cum essent excommunicati, irrecitabili per violentas manus in Clericos iniectas, que excommunicatio Apostolicae Sedis referuata est; Ecclesiasticos tamen ordines suscepserunt. Quos Pontifex diuidit in duas classes. Primam eorum, qui scienter suscepserunt ordines, Secundam eorum, qui ex obliuione criminis, vel iuris ignorantia id fecerunt. Quia distinctione non supposita sic statuit. *Primos si fuerint scacula*

res Clerici, à susceptis ordinibus censens in perpetuum deponendos: in reliquis casibus, tam Archiepiscopi, quam Episcopi absque mandato Sedis Apostolice speciali, dispensandi facultatem se nouerim non habere, quibus etiam est absolutio talium interdicta: cum maiora intelligentur illis prohibita, quibus vetita sunt minora. Poteunt tamen huiusmodi Romani Pontificis auribus intimari, ut ab eo secundum rigorem, vel aequitatem responsum prodeat, &c. Quæ verba loquuntur plane de dispensatione, de qua Pontifex iudicaturus dicitur, an expediatur, remitto Ecclesiastico rigore, aliquid concedere. Consideranda autem est illa aduersatia, tamen, quæ referri debet ad precedentia: non ergo erat sermo in proximè precedentibus de probanda carentia facultatis, in Episcopo ab absoluendum, sed potius ad dispensandum, quæ probata fuit ex eo, quod nec absoluere posset. Quare stabilius, quod Episcopus dispensare non possit, optimè subiungitur: Poteunt tamen huiusmodi, &c. Quasi dicat, licet iij non possint ab Episcopo dispensari, non tamen manent sine remedio, sed potius Papa deis informari, ut iudicet, an cum iis dispensare expediatur. Quare iuxta illam communem interpretationem rectè omnia in textu coherent nec alia sine voluntate posse videtur adhiberi.

Solum posset obici in fauorem illius atenius interpretationis, quod in 2. parte illius capituli. Potifex agens de regularibus, non solum statuit, quis possit vel non possit cum illis eo causa dispensare, sed etiam, quis debet ab eis censura absoluere: ergo facendum est, ne doctrina circa seculares fuerit diminuta, utrumque etiam circa illos statutum fuisse à Pontifice nempe circa dispensationem, arguere etiam circa absolutionem: quare verba illa: quibus etiam est absolutio talium interdicta, non fuerunt solum adducta ad probandum non esse dispensandos ab Episcopo, sed potius ut conclusionem statutam circa facultatem ab absoluendum. Ad hoc tamen responderi potest negando consequentiā: nam circa seculares solum queratur de dispensatione, ideo nihil oportebat circa illos statutus de absolutione. Circa Regulares vero voluit Pontifex ea occasione aliquid novum statuere in ordine ad absolutionem, & mitigate rigorem antiquum in fauorem status Religiosi: ideo non mirum, quod de virtute facultate decreuerit quid faciendum: cum non posset novum ius introduci sine decreto novo, quod, tamen novum ius circa absolutionem secolarium inducere noluit.

Relicta ergo ea interpretatione, remanet difficultas supra proposita ex illo texto contra facultatem Episcopi perseuerantem ad dispensandum ablatam per bullam cœnæ facultate ab absoluendum. Ad quam difficultatem Sanchez obi sapientia num. 18. dicit regulam ibi statutum à Pontifice veram esse, quod ablatam facultate ad minus, affert etiam facultas ad id quod est plus: quæ regula bene applicatur ad casum illius textus: nam facultas dispensandi cum clero male ordinato, plus est, quam facultas illum ab soluendo à censura Canonis: non tamen applicari bene regulam illam ad nostrum casum, quia censuratio absolutionis ab hereti strictissima est: quæ si comparetur cum facultate ad dispensandum in hac irregulatitate adeo dubia ex heresi occulta, non maior, sed potius minor est stimulans facultas hæc ad dispensandum, quam illa ad absoluendum, unde ex revocatione huius non arguitur reuocata esse & illa alia.

Hæc responsio probabilis est & in eius confirmationem

tionem ponderari potest, quod Paulus III. in bulla sua edita anno 1549. quæ incipit *licet debitum*, concessit Generali Societatis facultatem dispensandi cum omnibus suis subditis, qui vota religiosa in Societate emiserint, in omni irregularitate, (excepta, ex homicidio voluntario, bigamia, & mutilatione membrorum) pro utroque foro, atque adeo in irregularitate etiam ex heresi occulta proueniente; & tamen in eadem Bulla negavit eidem Generali facultatem eosdem absoluendi à relapsis in heresim, & aliquibus aliis. Pluris ergo faciebat absolutionem ab his criminibus, quam dispensationem ab iis irregularitatibus. Et hæc quidem responsio ad præsentem difficultatem sufficeret. Cæterum, ut verum fatear ego ægrè concedam regulam illam, cum rotta illa vniuersalitate, ut quando aliquis habet iam facultatem ad duos actus non subordinatos, sed disparatos, si auferatur illi facultas ad faciliorem, intelligi debeat eo ipso ablata ad alium difficiliorum. Quod quidem in genere loquendo non videretur esse verum. Nam si subditus religiosus facultatem habeat generaliter à suo Praelato exeundi, domo & facultatem etiam habeat dandi unum librum alteri religioso, quamvis prima facultas maior sit, quam secunda, reuocata tamen hac secunda non ideo censeretur reuocata prima; imò licet utraque esset in eodem genere, ut si facultatem haberet dandi vni quinque libros, & alteri vnum, reuocata hac secunda non censeretur prima reuocata. Quod idem cum proportione dicendum videtur de facultatibus à summo Pontifice concessis: si enim summus Pontifex reuocet vnum priuilegium, vel facultatem alicui religioni concessam, non ideo censeretur reuocare omnia alia priuilegia, vel facultates maiores illi religioni concessas, quarum vñus confidere potest sine vñ illius, quæ reuocatur, quod patet ex vñ, & praxi: sæpe enim Pontifex ex causa reuocat aliquid speciale priuilegium alicuius Ordinis, nec ideo religiosi putant se iam carere aliis omnibus priuilegiis, & facultatibus maioribus: cùm ergo Episcopi ex Tridentino haberent duas facultates diueras, alteram ad dispensandum in irregularitate ex heresi occulta, alteram ad absoluendum ab heresi occulta, non est cur reuocata secunda censeretur reuocata prima, cuius vñus stare potest sine secunda, nempe ad dispensandum cum heretico iam absoluто à Pontifice, vel ab alio habente facultatem absoluendi.

131. Solum obstat videntur verba dicti cap. *cum illorum*, vbi ex carentia potestatis ad absoluendum inferunt carentia potestatis ad dispensandum. Ad id tamen dicere possumus ibi non probari ex reuocatione minoris facultatis reuocatam esse maiorem, sed ex carentia minoris probari carentiam maioris. Quando enim vñus habet duas facultates, & auferatur illi minor, non ideo auferatur illi maior, ut diximus, quia potest intercedere causa specialis ut auferatur vna, quæ non cogat ad auferendam alteram etiam maiorem. Quando vero aliquis prætendit sibi ex officio competere facultatem ad aliquem actum, tunc bene arguitur ex carentia potestatis ad minus in eodem genere carentia potestatis ad id, quod est plus. Hoc autem videretur esse argumentum, quo Pontifex vñtit in illo textu: non enim negat, posse Episcopis concedi à Pontifice potestatem dispensandi cum heretico, non concessa eis facultate absoluendi: imò id fieri posse supponit

ibi Pontifex, dum monet Episcopos, quod absque mandato Sedis Apostolicae speciali dispensandi facultatem non haberent. Habent ergo ex concessione sedis Apostolicae, quando id eis conceditur, quamvis non concedatur facultas absoluendi, quæ non solet Episcopis cum commissione ad dispensandum delegari. Quod ergo Episcopi ex se, & sine concessione Pontificis, non possunt dispensare cum heretico, probat bene, quia ex se & sine simili concessione, non possunt illum absoluere: quod quidem est minus, & magis videbatur eis ex officio competere: nam Episcopus ex officio potest ab omnibus peccatis fuos subditos absoluere: quam Potestatem abstulit Pontifex quoad absolutionem ab heresi, eam sibi reseruando dispensatio autem irregularitatis non competit Episcopo ex officio; quia cum irregularitatis sit lex vniuersalis, & Principis superioris, in qua inferior dispensare non potest, non habet ex officio suo Episcopus potestatem dispensandi cum irregulari. Si ergo non potest absoluere hereticum, quod quidem ex officio competit videbatur Episcopo, nisi Papa prohibuerit, quanto minus potest ex officio, & sine concessione Pontificis dispensare cum heretico, quod est dispensare in lege superioris, & quod ex officio non competit in inferiori: Hoc est argumentum optimum, quod ibi vñtio Innocentius, non vero negat posse facultatem ad dispensandum concedi à Papa, sine facultate ad absoluendum, aut utraque concessa utramque reuocari, eo ipso, quod facultas ad absoluendum reuocatur: Et hæc dicta sint pro explicatione illius textus, qui magnum negotium facessit Sancio, & Suario, ut diximus, & qui, ne nimiam prober, ab omnibus explicandus videtur.

132

Aduerte tamen, si sermo sit, non de dispensatione simpliciter, ut hereticus conuersus promoueat ad ordines, sed solum ut minister in iis, quos habebat, potuisse Episcopos de iure antiquo cum hereticis etiam notorius ad hoc dispensare, ut colligitur ex 7. Synodo, & aliis decretis supra relatibus, in quibus statuitur posse eos hereticos recipi in eodē gradu quem habebant, quod necessariò intelligendum videtur ex voluntate Episcopinam si sermo esset de summo Pontifice, is potest etiam concedere ut ad altiorum promoueantur, ut obseruauit Suarez dicta disp. 43. de censur. num. 6. vnde id concedit Sanchez dicto cap. 25. num. 14. & Suarez ibidem: licet postea disp. 21. de fide, sent. 5. num. 2. id videatur negare. Addunt tamen Pium V. Inquisitori Generali Hispania prohibuisse, ne dispensaret, ut promouerentur, vel etiam ut promoti sacerdotes ad ministerium altaris accederent anno 1557. ut refert Penna in director. inquisit. 3. part. quæst. 126. comment. 175. Vnde inferunt, Episcopis etiam ablata hanc potestatem quoad sacerdotes, & à fortiori, nec Episcopos ab heresi reuertentes posse ab alio, quam à Summo Pontifice, ad actus Pontificales admitti; præfettum cum Episcoporum causa in negotio hereticis sint Papæ reuocatae in cap. Inquisitores, & eæ heret. in 6. Hurtado vero disp. 87. sent. 3. §. 27. multum dubitat, quod ablata sit Episcopis ea facultas, Primo quia non satis constat de ea prohibitione: Secundo quia illa prohibito facta est inquisitori non Episcopis. Tertiò quia ad summum facta est pro Hispania, non pro aliis locis: quare concludit, Episcopos in Hispania non posse licet cum sacerdo-

sacerdotibus dispensare. Ego credo nec validè, quia cause hæretorum ibi auocata sunt ad inquisitores cum Ordinario, qui sine illis non potest in foro externo de hæretis cognoscere. Si autem inquisitores ibi non possunt cum sacerdote hæretico notorio dispensare, nec Episcopus quidquam sine illis potest in foro externo, Consequens est, ut Episcopi facultas ibi non deseruit: quod idem erit, vbi cumque Episcopi non possunt sine inquisitoribus de hæretis cognoscere: nam sicut non possunt sine inquisitoribus condemnare judicialiter Reum, ita nec in foro externo absoluere, ut cum aliis multis probat Diana part. 4. træt. 5. de Confessariis sollicitibus resolut. 53. Aduertendum item est, an iij. aliunde incurrerint suspensionem ex eo, quod ordinati sint ab Episcopo hæretico, vel schismatico & quis possit ab ea absoluere: de qua videri potest Suarez disp. 31. de censuris sett. 1. à num. 61. atque etiā, an incurrerint irregularitatem aliam, ex eo quod exercuerint actus ordinis, vel celebauerint cum excommunicatione, vel suspezione, in qua irregularitate, quando ex delicto non occulto procedit, nemo nisi Summus Pontifex, vel ex eius speciali commissione dispensare potest.

Secundò dubitari solet de inquisitoribus, an possint cum hæretico consueto dispensare in hac irregularitate. Pro sententia affirmante afferit aliquos Auctores Diana 4. part. træt. 8. de officio & potestate inquisitorum resolut. 85: qui fundantur in concessione illa Clementis VII, suprà relata. Illa tamen loquebatur solùm de hæreticis occultis; deinde fuit fortasse solùm personalis pro illis, quibus facta fuit. Hurtado dicta disp. 87. q. 31. dicit fortasse posse illos dispensare cum hæreticis occultis pro foro conscientia, de quo tamen confite nobis non potest, nisi ex eorumdem inquisitorum testimonio. Alij absoluunt negant eos posse dispensare, ita Sanchez dicto capite 25. numero 19. Suarez disputazione 43. de censuris, sectione 1. numero 5. Sanctarellus, & alij quos afferit, & sequitur Diana loco citato, & cùm id non possint, nisi ex concessione Papæ, quandiu de ea non confit, non est cur aliter dicamus. Et quidem etiam quo ad occultos limitata fuisse inquisitorum potestatem à Pio V. vidimus supra.

I 34 An Prælati regulariū erga suos subditos hoc tamen confundunt sunt priuilegia, & facultates singulorum ordinum, quorum Prælati Scient, quousque eorum facultas ex summorum Pontificum concessione extendatur: nec vidi adhuc revocationem harum facultatum, nisi earum, quæ viuæ vocis solùm oraculo fuerant concessæ. Nam licet facultates ad absoluendum per Bullam cœnæ reuocantur; iam diximus non intelligi eo ipso reuocari facultatem concessam ad dispensandum in irregularitate cum eo, qui iam sit legitimè absolutus.

§. I.

De Pœna infamia.

I 35 Pœnam infamia ipso iure cap. excommunicamus 1. §. credentes de hæreticis, incursum be & ex cap. statutum. cod. titi. n 6, & ex cap. In- retici. James 6. quæst. 1. & ex Authent. Gazaros, in

principio Cod. de hæreticis, & ex l. cunctis pe-
pulos. Cod. de summa Trinit. & aliis quæ con-
git Farinacius de hæretiquest. 189. num. 4. Su-
arez in præsenti disp. 21. sett. 5. num. 3. qui no-
tat, hanc infamiam confistere in hoc, quod infam-
ibus omnes portæ ad quilibet dignitatem clau-
dantur, iuxta regulam communem in regula in-
famibus. 88. de reg. iuris in sexto. Vnde hæreti-
ci non admittuntur in testes, ut dixit S. Angu-
stin. epist. 50. ad Bonifacium comitem, quia
nulla fides debetur testimonio illius, qui fidem
negat testimonio divino; in odium tamen eius-
dem hæretis admittuntur testes hæretici ad con-
vincendam hæretis alterius hæretici. Dubium
est, an hac pœna incuratur ante sententiam, &
an ab hæretico occulto.

P. Suarez loco proximè citato in præsenti n. 4. & disp. 48. de censuris sett. 1. à num. 16. nimis stricte loquitur dicens incurri ante sententiam & ab hæretico omnino occulto, qui licet non perdat famam quoad notitiam actalem aliorum, atque adeo non incurrit infamiam quoad sub-
stantiam, incurrit eam quoad effusus iuri, qui sunt inhabilitates ad officia, &c. Quare ad illo puncto irrita erunt actiones exigentes ad sui va-
lorem talem habilitatem; licet plerique propter
communem errorem, & titulum coloratum for-
tiantur effectu ex lege Barbarini, si de offic. Præt. Ratio autem est, quia alioquin nihil amplius
operabitur verbum illud, ipso iure, si expectan-
da est sententia, à qua si infamia inferatur; iam
non à iure, sed ab homine iudice inferetur.

Alij dicunt, non incurri ante sententiam de-
claratoriam criminis, licet non requiratur sen-
tentia condemnans ad infamiam; ita cum aliis
Sanchez lib. 2. in Decal. cap. 26. num. 1. Hurtado
dicta disp. 87. sett. 4. Castro Palao, dicto træt. 4.
disp. 4. puncto 4. num. 4. Addunt tamen Sanchez
& Castro Palao, hoc intelligi de infamia iuris,
nam infamia facti contrahetur ipso facto, quod
crimen notorium fiat, absque alia sententia; quam
infamiam facti notat idem Sanchez num. 2. abo-
lieri per factum contrarium.

Posset media via excogitari, & dici, non requiri
sententiam declaratoriam criminis ad hanc
pœnam incurrandam, sed sufficere notorietatem
non solùm per sententiam, sed etiam per factum
ipsum, ita ut vbi primum crimen factum est pu-
blicum, incurritur, & ad hoc addi verba illa, ipso
iure, quasi lex ipsa posita notorietate abhinc ope-
ra iudicis inferat illam pœnam. Hæreticum ta-
men occultum, quandiu occultus manet, eam non
incurrere, quia licet incurrit alias pœnas spili-
triales, ut excommunicationem, & similes, id tamen
in pœna infamia non procederet etiam
quoad illius effectus. Nam effectus infamie non
aliter imponuntur in pœnam hæretico, quam ut
effectus infamie ex qua iniuriantur ergo infamia
ipso quoad substantiam non incurrit ab hæ-
retico occulto, ut fateatur Suarez, quia adhuc reti-
net suam famam, inquit, & ius ad illam confer-
vandam; atque adeo peccarent contra iustitiam
qui eum infamant: non potest deficiente causa
contrahere inhabilitatem, & alios effectus, qui
solùm ut effectus infamie deberent incurri. No-
ta tamen cum Sanchez vbi supra posse alunde-
ratione excommunicationis, vel ex alio capite
incurri ab hæretico occulto aliquam inhabilita-
tem, & incapacitatem ad beneficia, vel ad aliquam
aliam tamen loquimur de illis effectibus, qui
præcisè

precisatione infamiae prouenire deberet. Hanc autem medianam sententiam videtur amplecti Lora in praesenti disp. 47. num. 3. quamvis non satis clare loquatur, & illi fauent plutes dicentes, haereticum occultum non incurtere infamiam, quos afferit Sanchez vbi suprad.

138 Dixi, posse hanc viam medianam excogitari, ut satisfacret praesenti difficultati, & argumentis Suarez. Nolo enim nunc decidere questionem aliam magis vniuersalem, an in eiusmodi penitentia inhabilitatis ad officia, priuationis vocis, & alias similes requiratur sententia declaratoria criminis ad eas incurrandas, quando in ipsa legi additur, ipso iure, & ab alia declaratione. Scio namque sententiam esse multorum Doctorum, adhuc non incurri ante talem sententiam, de qua videri possunt ultra alios Sanchez lib. 3. de matrimonio disp. 5. 3. à num. 5. & lib. 9. disp. 30. n. 2. & lib. 2. in Decal. cap. 22. num. 20. & cap. 39. n. vltimo, & alij, quos afferit Castro Palao 1. tom. tract. 3. disp. 2. puncto 2.

§. II.

De pena priuationis beneficiorum,
& aliis penis.

139
Hæreticus priuatur beneficiorum, & officiorum acquisitum, & inhabilitus redditus.

Q Varta pena hæretici est, quod priuerur beneficiorum, & officiorum acquisitum, & inhabilitus redditus ad futura. Et quidem quod attinet ad futura, non est difficultas, quia cum hæreticus sit excommunicatus, atque, si est notorius, sit irregularis, collatio beneficij eo ipso erit irrita. Præsertim cum expresse in iure irrita reddatur talis collatio facta hæretico in cap. 2. §. hæretici, de hæreticis in 6. vbi si quid tale factum fuerit, irritum, & inane declaratur, ut cum aliis docet Sanchez lib. 2. in Decal. cap. 26. num. 4. Observat autem Hurtado dicta disp. 87. §. 20. & sequentibus, verba illius textus intelligi de hæretico notorio: quare occultus, si sit reconciliatus, & absolutus, non erit in capax beneficij acquirendicūm iam non sit incapax ratione excommunicationis, nec ex alio capite sit hac incapacitas in iure expressa. Quod etiam tenet Castro Palao tom. 1. d. tract. 4. disp. 4. puncto 5. §. 2. Addendum tamen videatur, non acquirere ius omnino firmum ad illud beneficium, sed infirmum, & irritabile, nam si postea probabitur in iudicio hæresis præterita, sicut declarabitur à die commissi criminis priuatus beneficij, quod habebat ante hæresim, ut mox videbimus, ita à fortiori declarabitur quod ad effectum irrita collatio beneficij facta post hæresim. Quod saltem videtur concedendum in sententia communis dicente, confiscari omnia bona hæretici usque ad sententiam acquisita, etiam si aliqua acquisierit post hæresim reliquam: & solutionem in foro conscientiae impetratam, quam cum aliis defendit Suarez disp. 22. sect. 1. num. 15. de quo dicemus disp. 22. sequenti agentes de penis temporalibus hæreticorum: eadem enim ratio videtur de beneficio, ac aliis bonis, ut omnia acquirantur solum amissibiliter, post sententiam subsequenter.

140
An à die commissi dilecti incurritur priuatio beneficiorum ante hæresim habitus.

Difficultas est de priuatione beneficij ante hæresim habiti, an à die commissi dilecti incurritur, ita ut ante villam sententiam amittat reuera hæreticus titulum, quem habebat. Prima sententia affirmat quam tenent innumeris ex

Theologis, & Iuristis, quos afferit, & sequitur Sanchez dicta c. 26. tom. 6. Suarez etiam dicta 43. de Censuris sect. 1. n. 4. Farinacius, Gonzales, & alij quos afferit, & sequitur Castro Palao, dicto puncto 5. num. 4. Alij dicunt non perdit titulum usque ad sententiam. Pro qua plures referunt Sanchez vbi supra num. 5. & Suarez in praesenti disp. 21. sect. 3. num. 18. qui magna ex parte ad eam accedit moderando id, quod in priori loco de censuris tenuerat.

Controversia hac iam ferè reducitur ad questionem de nomine, ut notauit etiam Hurtado dicta disp. 87. sect. 2. §. 15. Quod si aliquid est de re, id non est magni momenti quod attinet, ad proximam Nam Sanchez, Castro Palao, & alij plures doctores primæ sententiae fatentur, non debere hæreticum sententiam dimittere beneficium, antea legitimè acquisitum, sed posse illud retinere, percipere fructus, resignare in favorem tertij, permutare &c. quia ratione possessionis legitimè hæc omnia potest; quæ tamen sequuta sententia rescinduntur, sicut si facta non essent, & repetuntur fructus omnes; imd addit Sanchez num. 8. requiri non solum sententiam, sed sententiae exequitionem per iudicem factam, ante quam reus non tenetur ex se beneficium dimittere, nisi forte iudex in sententia præcipere, ut Reus beneficium dimitteret, Ruris Suarez in praesenti loco citato, Hurtado dicta sect. 2. & alij concedentes manere titulum, usque ad sententiam, fatentur tamen sequuta sententia eam retrotrahi ad diem commissi dilecti, & omnia perinde haberi ac se fuisse irrita. Vnde resignatio, vel permutatio, medio tempore facta, non potuit ius firmum, & irreuocabile in aliud transferre, sed infirmum, & reuocabile dependenter à sententia, si postea sublequatur: sicut etiam fructus interim percepti manent obnoxij confiscationi, sicut alia bona, Potest item impetrari beneficium illud tanquam iure vacans, quidquid sit etiam conferri possit non citato illo, qui possidet.

Restat ergo solum dissensio, an hæreticus medio illo tempore dicendus sit habere titulum, an vero solum possessionem præstantem eodem effectus, quos præstaret titulus; in quo placet magis modus loquendi Suarez in 2. loco, & Hurtado, & in quem tandem deuenit Castro Palao vbi supra num. 6. in fine, manere aliquam titulum usque ad sententiam, & non meram possessionem: si enim titulum nullum habet, non appetet, quomodo non indiget nova collatio ad illud beneficium perpetuo retinendum, ad percipiendos, & distrahendos fructus, & ad illud resignandum, & transferendum in aliud, in quem non poterit transferre titulum, quo ipse omnino caret. Melius ergo dicitur vel priuatum quidem fuisse titulo sub conditione futura, id est si sententia sequitur, ut loquitur tandem Castro Palao: quare adueniente postea sententia purificatur conditio, & verificatur semper caruisse titulo: vel certè melius dici potest retineti totum titulum, infirmum tamen, & periculo expositum, quatenus ob crimen commissum, si postea probetur, & feratur sententia, potest non solum priuari, sed per fictionem iuris retrotrahi sententia ad diem commissi criminis, sicut si eo die titulum perdidisset, licet reuera illum non perdidere.

Quamvis autem plura decreta afferri soleant

141

142
An hæreticus medio illo tempore dicendus sit habere titulum.

ad

ad probandum statim hæreticorum manere priuatum ipso iure beneficis, ea tamen omnia bene explicit Suarez, & alij, quia in illis omnibus, vel est sermo de priuatione per iudicem exequenda, vel nimium probarent, nempe nec fructus beneficij ante sententiam percipi, aut possideri posse, quod tamen aduersarij non contendunt. Afferri etiam soler motus proprius Pij V. qui incipit, *cum ex Apostolatu, & refutatur à Pœna in fine directorij inquisitoris, inter litteras Apostolicas, vbi Pius V. beneficia ob hæresim vacanta referuat Apostolice. Sedis prouisioni: vnde arguere volunt, quod ipso iure vacent. Sed tamen ipse Sanchez faretur num. 6. inde nihil probari: quia Pontifex non decernit, quando Vacant an post, an ante sententiam, sed solum vult quandocunque vacent, pertinere ad prouisionem Sedis Apostolica.*

Aduertunt prædicti Doctores, lata sententia exigendos esse pro fisco fructus omnes ab hæretico perceptos, nec posse ab ipso partem aliquam retineri ex prætextu, quod sit pars correspondens ministerio, & labori a se exhibito: *cum enim bona omnia hæretici confiscentur, pars illa etiam labori correspondens debet confiscentur, ita Sanchez n. 11. Castro Palao vbi supra num. 6. post medium, & Hurtado vbi supra §. 18.*

Dubium est, an si hæreticus respiccat, possit, & debeat etiam in foro externo sua beneficia retinere. Aliqui affirmant, & colligunt ex cap. ad abolendam, versiculo praesenti de hæreticis, vbi postquam dictum est, hæreticum omni beneficio, & officio spoliatum Ecclesiastico, relinquendum esse Curia sacerulari, additur; *nisi continuo post reprehensionem erroris ad fidem Catholicam unitus, sponte recurrere, & errorum suum ad arbitriu Episcopi regonis, publicè confenserit abirare, & satisfacionem congruam exhibere.* Afferunt etiam ab Hurtado §. 24. ex Bonifacio V III. in cap. statuum de hæreticis in 6. vbi statutum prædecessorum suorum, quod hæretici, & eorum filii non admittantur ad aliquod beneficium moderatur, & postea addit, hoc intelligendum, de hæreticis, qui non egerunt penitentiam. Hic tamen textus parum virget, quia illa exceptio penitentium refertur solum ad pœnam, & inhabilitatem filiorum: quamvis enim ante de hæreticis, & eorum filiis, actum fuerat, postea id, quod dictum fuerat de filiis, limitat Pontifex dicens, id intelligi solum de filiis eorum, qui sine penitentia deceperint: non dicit intelligi solum de hæreticis, qui penitentiam non egerunt, sed de filiis eorum.

Alij tamen vniuersaliter dicunt, non obstante penitentia, priuari suis beneficiis. Alij distinguunt, nam si seipsum deferat sponte, ut absoluatur, vel certe quādū dūrā tempus gratia, seu ante recepras probationes fateatur, & conuertatur, dicunt, non priuandum beneficiis. Alij id extendunt ad totum tempus ante sententiam definitiūam. Autores eorum sententiam vide apud Castro Palauum vbi supra num. 7. Ego puto in primis eos, qui se sponte deferunt, ut absoluantur, etiam si non in solo foro conscientia, sed etiam iudiciale absoluantur, posse retinere sua beneficia, quia illi non tam per sententiam damnantur ut hæretici, quam absoluuntur, & hanc credo esse praxim. Quando vero ab aliis deferrunt, & per sententiam declarantur, & condemnantur tanquam hæretici, priuatio beneficiorum

consequitur iure ipso, nec videtur posse ab inquisitoribus impediti, sed a solo summo Ponte Castro Palao num. 8. Hurtado §. 24. Quod tamen videtur intelligendum, nisi inquisitores facultatem habeant temperandi, aut remittendi aliquando ex causa rationabilis pœnas non solum, quia ab homine imponenda essent, sed quia ab ipso iure sine iudicis ministerio imponuntur, quemadmodum diximus esse beneficiorum priuationem.

Pœna hæc extensa est in cap. *quicunque* §. ad *hac*, de hæreticis in 6. ad eos, qui ad preces hæreticorum, vel credentium, receptatorum, defensorum, vel fautorum eorum, dignitates, personatus, & quæcumque alia Ecclesiastica beneficia sunt adepti, quos Papa ex tunc eis priuaria perpetuum: in modo si scienter accepere, prohibetur ne alia vel similia in perpetuum admittantur: Circa quem textum Castro Palao vbi supra num. 9. notauit Primo, preces debet esse efficaces. Secundo hoc ipsum constare debet accepient: quod secundum verisimilium est loquendo de inhabilitate ad alia beneficia, ad quam incurrerat Pontifex addidit conditionem illam, quod scienter accepit, quod tamen cum ad alia non addiderit, in modo conditio nescit vnum casum ab alio, non video, quo fundamento posse ad primam etiam priuationem exigi. Nec mirum quod ignoranter accipiens priuatur beneficio, id enim potius fieri in odium persona intercedens, ut contingit in Simonia per tertiem commissa, & in ordinante ad hæretico, aut excommunicato, & aliis multis. Magis credo id, ad quod aliquantulum inclinat idem Autor ibi, nempe inhabilitatem ad alia beneficia, non esse pœnam ipso iure incurrerent, sed iudicis ministerio, cum Pontifex solum dicat, non admittantur.

Alij pœnae spirituales addi solent, de quibus *14* Suarez in *praes. dict. dis. 2.1. 5eth. §. a. n. 6.* nempe pœnatio potestatis ordinis, & iurisdictionis spirituitalis. Quod attinet tamen ad potestatem ordinis, certum est, eam non admittit per hæresim, cum sit indelebilis, quare hæreticus reconciliatus non indiget noua ordinatione, ut possit ordinis actus exercere, atque etiam durante hæresi validè eos exercet. Quod Suarez num. 11. extendit ad sacramentalia, quibus est consecratio Ecclesiæ, benedictio aquæ, & similia, que licet fortasse Ecclesia posset reddere irrita, non tamen id inventur fecisse; nec expediebat, ut qui validè potest cōsacrare Eucharistiam, non posset validè aquam benedicere. Prohibetur tamen hæreticus durante hæresi, eos actus exercere, cum sit excommunicatus. In modo aliqua huiusmodi, si ab hæretico fiant, Ecclesia reddit irrita quodam vsum, quatenus ordinatus ab hæreticorum, g. prohibet ne minister in ordine suscepit: quo pacto intelliguntur aliqui antiqui dicentes eam ordinationem interitam esse.

Quod denique attinet ad iurisdictionem spiritualem: certum est per hæresim, & eius communicationem deperdi ex parte hæretici, quod commune est omnibus excommunicatis, excommunicatione maiori. Dixi, ex parte hæretici; quia post Extravagantem *Ad easundas*, possunt aliij fideles licet in omnibus communicare cum excommunicato non denunciantur, & ab illo recipere absolutionem validam, sicut alijs omnes

omnes aetius iurisdictionis Ecclesiasticae, & spiritualis validi erunt, licet ipse excommunicatus illicite ex parte sua eos exerceat, saltem quando non est ab aliis requisitus, quod pertinet ad materialem de censuris, nec habet aliquid speciale in haeretico, ut notauit idem Suarez n. 15.

DISPUTATIO XXIV.

De paenit temporalibus, & corporalibus haereticorum.

SECTIO I. *De pena confiscationis bonorum haereticis imposta.*

II. *De paenit corporalibus, & in primis de pena capitali.*

III. *De aliis paenit corporalibus, & temporalibus.*

NOTITIA, & praxis harum paenit, & ideo latè de iis agunt doctores Iurista, quamvis ex Theologis latè diffusè de his egerint Sanchez dicto lib. 2. in Decal. & Castro Palao dicto tract. 4. qui videri possunt. Ego enim Theologo solùm ostendam notitiam breuem ad dirigendam conscientiam paenitentis, vel consilientis, taliqua verò apud Iuristas, vel apud prædictos Theologos videre poterit, occurrente fortasse casu difficultiori, qui latissimè omnia professuruntur.

SECTIO I.

De pena confiscationis bonorum haereticis imposta.

Certum est, hanc paenam tam iure Canonico, quam Ciuii haereticis esse impositam, in l. *Manicheos*, cum duabus sequentibus; Authent. *Gazaros* Cod. de haeret. *lignisquis*, & l. *ultimo* Cod. ad leg. *Iuliani Maiest.* & l. *ultimo* Cod. de honor. *præscript.* in cap. *vergentes*: de haeret. cap. *cum secundum leges*, cod. tit. in 6. Quamvis autem hæc pena redundet aliquando indirectè in damnum filiorum Catholicorum, & ideo olim ea bona dabantur filiis Catholicis, qui in ea successuri erant, saltem quod legitimum: quod etiam approbatum fuit in Concil. *Toletan.* 4. cap. 60. relato in cap. *Indæ* 1. q. 4. Postea tamen in totum applicata fuerunt fisco propter crimini atrocitatem, & damnum illud filiorum per accidens estisicut enim idem damnum incurrit, si parentis ludo, vel scortationibus bona dissipatur, sic parente Reo facta lèse Maiestatis diuina, censetur quod æquivalenter is bona sua dissipatur, cum eo ipso, ea omnia fisco obligata reddiderit.

2 Dubitatur primò, An hæc pena incurritur ipso iure à die crimini commissi, & ante sententiam crimini declaratoriam. Sententia negans tribui solet Soto, lib. 1. de *Instit. quest.* 5. & Nauaro in *summa* capit. 23. num. 66. sed tamen Suarez in *presenti* disput. 21. sect. 2. num. 4. bene Card. de *Lugo* de *virtute Fidei diuinae*.

eos Autores explicat distinguens inter confis-
cationem, & priuationem bonorum: & dicit hanc
secundam non incurrit ante sententiam, de qua
loquuti sunt illi doctores, quia ut mox videbi-
mus non possunt ab haeretico auferri bona, ante
sententiam. Pena tamen confisicationis incurrit
à die commissi crimini, quando lex non com-
mittit iudici, ut eam imponat, sed lex ipso iure
imponit, prout sit in calu haereticus, ut constat ex
dicto cap. *Cum secundum leges*. Constat etiam à
posteriori ex effectibus; quia alienationes illo
medio tempore factæ ab haeretico in prædi-
cium fisci postea sequuta sententia, & cinduntur,
ut suppono ex dendis: ergo iam erat fisco ius
aliquid acquisitum, nempe per paenam con-
fisicationis incursum: nam confiscari bona ni-
hil aliud est, quādam date fisco ius ad illa bona.
Hinc oritur alius effectus, quod scilicet mortuo
haeretico ante sententiam, & ante quam accutetur
si postea iuridicè constet de haereti defuncti, &
condemnetur possunt eius bona ab haereditibus
repeti, quod in aliis crimini communiter non
fit, nec hæres potest conueniri, nisi lis conte-
sta iam fuisse ante mortem delinquentis, ut
habetur in l. *ex indiciorum* ff. de accusationibus.
Habebat ergo iam fiscus à die crimini ius con-
tra bona haereticæ, ratione cuius bona manent ob-
ligata & transirent cum suo onere. Hæc autem
pena confisicationis incurritur, etiam si haereticus
sit omnino occulta dum tamen sit externa, ut
cum aliis notat idem Suarez ubi supra numero
septimo.

Hinc oritur secundum dubium, an hæc pena
locum habeat circa bona solùm, que tunc habet
haereticus, quando peccat. An etiam circa om-
nia futura. Prima sententia dicit, comprehendendi
omnia bona, quam acquisita post sententiam.
Secunda dicit solùm comprehendendi bona, que
habet tempore delicti, non verò qua acqui-
siri postea ante sententiam. Autores videri pos-
sunt apud Sanchez dicto lib. 2. in Decalog. c. 14.
Cæterum primam sententiam omnes ferunt rei-
cunt: & constat ex capit. *filius vestis*. *vernon*
cum talis, de paenit, lib. 6. ex l. *si mandauerit* §.
is cui ff. mandati, in quibus regula generalis tra-
ditur, quod post publicationem bonorum, si
quid de novo Reus acquirit, sibi acquirit, & non
fisco, nec aliquid speciale quod hoc in haere-
ti statutorum. Videatur Suarez ubi supra pume-
ro 13.

Difficultas est de bonis acquisitis medio illo
tempore inter crimen, & sententiam. Et qui-
dem si haereticus duravit toto illo tempore, non
potest esse quæstio, quia totum illud est tem-
pus crimini commissi, quo sicut successivè du-
rat crimen ita successivè incurritur pena con-
fisicationis bonorum, iam tunc acquisitorum.
Vnde etiam post primam haereticæ paenitentiam
egisset, si tamen postea iterum peccaret
haereticus, certum videtur confiscari om-
nia bona tempore paenitentiae acquisita, cum
ultimo delictum aferat nouam paenam con-
fisicationis bonorum præsentium. Aduertit au-
tem bene Suarez num. 14. etiam aetius haereticus
transeat, quando tamen non retractatur, om-
nia bona, quæ successivè acquiruntur esse con-
fisicationi obnoxias: quia censetur virtualiter ha-
ereticus manere, & quia ille vere adhuc est, & di-
citur haereticus, & omnia haereticæ bona con-
fiscentur. Nec dissentit Sanchez dicto lib. 2. c. 14.

num.

LL1